

spørgsler, findes der derom her i Salen meget beelte Anskuelse. Det ærede Medlem for Ribe Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) har f. Ex. ved en tidligere Velighed bestemt holdt paa, at en saadan Anerkjendelse kun kunde gives ved en Lovgivningsact, og omvendt har, troer jeg, det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds. (Tscherning) meget bestemt staaet paa, at en administrativ Fremgangsmaade var tilstrækkelig. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har stillet sig midt imellem disse Anskuelse, saaledes at han har sagt, at begge kunde have Noget paa sig; men i Pragis har han som Minister fulgt den Mening, der er udtalt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds. Jeg tvivler paa, at det vil være muligt for den høitærede Minister at faae noget Andet at høre, end netop dette, at Meningerne om dette Spørgsmaal ere deelte; men naar dette er Sagen, saa veed jeg ikke ret, hvorledes jeg skal opfatte den høitærede Ministers Ord. — Maatte jeg ogsaa endnu gjøre opmærksom paa, at denne Forespørgsel — og det følger naturligt af den hele Stilling — har ligget hen i temmelig lang Tid: Hvis jeg ikke feiler meget, har den hengillet i 5—6 Uger — ja, den blev anmeldt den 9de Januar, og idag skrive vi den 23de Februar. Derfor det nu var den ærede Ministers Mening, saaledes som han her har erklæret det for at være, at stæffe denne Sag videre Fremme i det først betegnede Spor, efter Skrivelsen af 2den October 1863, maa den ærede Minister tillade mig det Spørgsmaal, om det saa ikke havde været muligt at faae denne Sag, idetmindste foreløbigt, saaledes behandlet fra Regjeringens Side, at man her kunde have faaet noget Mere end en saa ubestemt Forjættelse som den, der er bleven givet. Sagen er, at det maa være om at gjøre for os, der ønske, at denne Anerkjendelse skal gives i en eller anden Form, at vi ikke blive stillede saaledes, at vi naae hen til Sessionens Slutning, førend vi klart see, hvad den ærede Minister vil gjøre eller ikke. Jeg maa sætte større Pris paa at faae et ubetinget Nei fra den ærede Ministers Side end paa at faae et Svar, der kan blive til begge Dele. Et Nei vil sige mig, at jeg maa forsøge paa i Forening med

andre Herrer, der interessere sig for Sagens Gjennemførelse, at indbringe et Lovforslag derom; et Ja vil derimod ordne Sagen strax, men Noget, der kun skyder den ud til et senere Tidspunkt, vil være til Sagens store Skade. Derfor vilde jeg — ikke for min egen, men for Sagens Skyld — være den ærede Minister meget forbunden, om han lidt bestemtere vilde sige, hvad der er hans Agt at gjøre.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Jeg maa gjentage, hvad jeg oprindeligt har erklæret, at jeg vil bringe dette Spørgsmaal for paa en Ministerconference; det er jo nemlig af de Sager, der ere af en almindelig Natur, saa at de ikke kunne afgjøres af en enkelt Minister. Der har hidtil stillet sig Hindringer i Veien for at komme til en saadan Afgjørelse. Hvorvidt man er kommen med de foreløbige Skridt, antager jeg maa være af mindre Interesse at faae at høre; men det staaer jo det ærede Medlem, og hvem det ellers, maatte interessere, frit for at bringe Sagen ind paa det Spor, som det synes at han foretrækker, ved nemlig at indbringe et Lovforslag derom. Dette vil for Regjeringens Vedkommende være noget vanskeligt, fordi det vil være en tredie Maade at behandle Sagen paa. Først har den været i det administrative Spor, derefter har man meent, at den skulde være en Deel af en Disfenterlov, og nu skulde den endelig behandles ved et særskilt Lovforslag. Dette vilde see saa uendommelig inconfident ud, at jeg tilstaaer, at naar man ikke vil lade Sagen ordne ad administrativ Veil, vilde jeg foretrække, at den kom frem ved et privat Lovforslag. Regjeringen vilde da være i den Nødvendighed at maatte komme til et bestemt Resultat derom. Vil man derimod oppebie nogen Tid, og navnlig, som jeg troer, der fra Regjeringens Side er Opfordring til, see an, hvorledes det vil gaae med Menighedens Kirkebygning — der er begyndt et stort Arbejde i denne Retning — nærer jeg ingen Tvivl om, at forsaavidt Sagen kan ordnes ad administrativ Veil, Hans Majestæts Samtykke vil være at opnaae til, at Menighedens Ønske om ikke lang Tid kan opfyldes. I alt Fald maa man have en Frist til at ordne Sagen ad ad-